

Czilczer Olga ADD TOVÁBB!

Az ápolónők kitették a tüdősöket. Hadd kapjanak egy kis friss levegőt!

A síkvászonná sorvadó testeket elteregették a bokrokon, fák alacsonyabb ágain. Átizzadt réklik, hálóingek, szellőzködő ágyneműk lebbentek meg egy-egy fuvallatra.

Aki már nem lélegzett, kifújta az áporodott termék zölddel üdülő legét egy végszóban-intelemben, vagy csak isten-hozzádot lehelt.

Köztük volt anyám is. Hajoljak közelebb, intett magához. Valamit még mondana. Add tovább, rebegette a berkenye az akácnak, tovább, dúdolta az akác az orgonának, tovább galagonya... tovább cirbolya... tovább...

Az üzenet útjára tántorodott. Eljut-e hozzám, aki a sor végén álltam? Meddig botlik a szó?

Ahogy közelebb jutottam, a beszélő fölé hajoltam. De már csak levelek hörgése, bogarak zizegése ért el fülemig. Dobhártyámon a felbátorodó szél dobolt. Valaki a lombokon zongorázott, mert a levelek hullani kezdtek.

Zöld a sárgának... sárga a lázban kihunyó nyárnak... fatörzs barnájának... földszintnek... tovább... tovább...

Hullásban a lombok. Zárótételek, suttogások.

Más persze nem is következhetett. El kellett temetni a holtat.